Ч. 262. Второк 6 грудня (23 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Проґрама праць парляменту. — Рада державна. — Вибори в Анґлїї.

Ві второк —як доносять з Відня—відбуде ся конференция провідників клюбів для ухваленя дальшої програми праць парляменту. Гадають, що ві второк буде покінчене перше читане провізориї, а в середу розпічне ся перше читане закона банкового.

Ві второк відбудуть ся також численні конференциї партийні для осягненя порозуміня в справі італїяньского правничого виділу і ческо-нїмецкої угоди. Словінцї мають ві второк явити ся у президента мінїстрів в справі унїверситетскій. Жадають они словіньских катедр на унїверситеті в Кракові або Празї.

В дальшій дискусиї над провізориєю буджетовою забрав на суботнїшнім засїданю голос п. Мінїстер скарбу др. Білиньский. Бесїдник відпирав насамперед закид що до уложеня буджету на рік 1911. При укладаню того буджету треба було насамперед покрити недобір з попереднього року, а покритий перед тим позичкою в квоті 53 міліонів. Мінїстер нїколи не допустить вже до покриваня недобору позичкою, длятого буджет треба було так уложити, аби з одної сторони завести ощадности, а з другої підвисшити доходи. В тій цїли мусїв мінїстер стягнути ті резерви, які в попередних лїтах були в позициях доходових і тому доходи в теперішнім буджетї вставлено в висшій квоті як доси. Треба однак вже раз вернути до правильного буджетованя.

Впрочім в 1911 роцї буде ще нагода до підвисшеня доходів, а іменно при помочи полагодженя справи монополю на сїрники. Буде розходити ся о то, аби до 1 січня 1912, коли заборона уживаня фосфору увійде в житє, полагодити справу фабрик фосфорових сїрників, а то, аби дальше істнували або були звинеті, при чім буде важною річию забезпечене долї робітників. Та справа займе палату в р. 1911.

Відтак прийде черга на санацию взглядно поміч для краєвих фінансів, котрим має бути признана участь в податку від горівки. Краї не мають вже нїяких резерв і покривають свої недобори довгами. Бесїдник обговорює відтак закиди, немов би тепер був висший натиск податковий. Заявляє, що самим натиском неможливо підвисшити доходи. Впевнює рішучо, що нї під его управою нї перше не видано нїяких вказівок, аби стягати більшу скількість податків. Що до жалоб в справі домово-чиншевого податку просить бесїдник, аби єму полишено час до розслїдженя тих жалоб. Лучало ся, що власти податкові в поодиноких случаях були пересьвідчені, що чинші були правдиво подані, а мимо того хотїли визначити податок від чиншу висшого, з чого виходило би, що ті власти піддавали властителям гадку підвисшеня чиншів. То належить вже до минувшости, а мінїстер хоче говорити о тім, що тепер діє ся.

Отже коли чинші фальшиво подані, то властитель мусить бути покараний і на то нїхто не може жалувати ся. Инакше є, коли знає ся, що чинш поданий правдиво, хоч мешканя суть більше вартні. Тодї нема нїякої причини приневолювати властителя до підвисшеня чиншу.

По промовах ще кількох бесїдників наради над буджетовою провізориєю перервано і приступлено до нарад над наглячим внесенєм п. Пахера в справі почтових офіциянтів.

П. Томашевский зазначує, що надії привязувані до службової праґматики офіциянтами не здійснили ся. Коло польске підпирає справедливі жаданя і тому буде голосувати за наглячостию внесеня п. Пахера.

При кінци засїданя відчитано між иншими інтерпеляцию п. Странского, Всенїмця, в справі підпираня галицким Видїлом краєвим фірми „Сокольницкий і Висневский“ у Львові.

Летючі листки.

(З францускогo — Рене Ґружа).

(Дальше).

IV.

В теплї хорошого червневого поранку, велике місто здавало ся спочиває в розлїнивленю. Пан Жерболє, котрий ледве був вийшов з свого малого мешканя при улици Троа-Фрер, вернув там нагло, перескакуючи по кілька сходів, як шалений.

Сильним штовхненем рамени отворив двері і упав на ліжко, так сильно порушений, що не був в силї більше як дві мінути вимовити анї слова. Жінка его, Луция Жерболє, глядїла на него з зачудованем, не знаючи, чи має сьміяти ся, чи плакати....

Остаточно Жерболє виймив часопись з кишенї.

— Маєш, читай!...

Подавав часопись одною рукою, а вказуючим пальцем другої означував уступ на долинї колюмни.

Луция кинула оком на часопись і она тепер з черги радісно скрикнула.

— Великий льос!

— Так.... так.... — лепетав Жерболє. — 53.611.... не правда? Нема сумнїву.... Се справдї шалене щасте!... Мушу поцїлувати тебе, жінко! Пять сот тисяч франків!... Пятьсот тисяч!

Скакав тепер з радости, вхопив Луцию і пускав ся з нею в шалену ґальопаду через цїлу комнату.

— Викинь те і се і еще тамто!

„Те“ і „се“ були то предмети, котрі украшували їх мале, але гарне мешканє; хромолїтографії в рамках, плетені крісла, стіл з білого дерева, годинник куплений в базари, все то сьвідки дволїтного вже щасливого пожитя, котрого нїяка хмара не затемнювала.

Механїк до тепер з заводу, Жерболє тїшив ся в дїйстности заслуженою славою порядного чоловіка, зароблюючого добре, приносячого свій заробок до дому і люблячого як божество свою хорошу Луцию, котра зі своєї сторони, о скілько могла найлїпше, причиняла ся до спільного добробуту.

Але чим була минувшість супротив теперішности? Не варта вже говорити о тім, що було! Богаті! Они були богаті! Вкоротці предмети їх бідного господарства лежали на земли. То побудило Жерболє до сьміху. Луция ділила з початку веселість свого мужа, а відтак, нагло, супротив того знищеня, филя жалю залила єї серце. Луция розплакала ся....

* * *

Єї журба не тревала довго.

Вісім днів пізнїйше Жерболєти покидали улицю Троа-Фрер.

Всї мешканцї улицї стояли в дверях своїх домів, аби поглянути остатний раз на героїв дня, котрі від тиждня мусїли приймити понад двіста осіб з просьбою о запомогу, відповісти на триста листів, описати стан своєї души десятьом репортерам і позувати в двайцять відмінних позах перед фотоґрафами ілюстрованих писем.

Богато рук піднесло ся до дорожки, в котрій заняли місце паньство Жерболє.

Він, змучений вже тою популярностию, блїдо усьміхав ся. А пані Жерболє, видко вичерпана з сил, роздавала все пятьфранкові монети тим, котрі найголоснїйше складали желаня.

— Їдьмо! Улиця Міромесніль! — розказав Жерболє фірманови.

Дорожка рушила... Анї Жерболє, анї хороша Луция не попращали поглядом сумного дому при улици Троа-Фрер, де пережили тілько днів в любови, простотї і бідї, хоробро перебутій.

Противно, Жерболє затер руки.

— Ну, тепер ми правдиві „буржуї“!

І він, одїтий в сьвяточний чорний анґлез, она в чорній шовковій сукни, аж надто величавій, глядїли на себе з обопільним одушевленем...

Обоє росли в гордість.

* * *

Завдяки щедроті ново збогачених, мешканє при улици Міромесніль було вже цїлковито уладжене, коли там спровадили ся.

Очивидно принято служницю. Пан видавав їй прикази голосом, котрому старав ся надати великопаньский вид. Панї поводила ся з нею з вічливою висшостию. Бавило їх то яких

Слїдуюче засїданє буде ві второк о 11 годині рано.

В Анґлії переводить ся тепер вибори до парляменту, вже другий раз в сїм році. Велике враженє в цїлім краю викликала бесїда вибраного до палати послів консерватиста Бальфура. В бесїдї тій Бальфур в порозуміню з Чемберленом і иншими провідниками консерватистів вирік ся поки що митової тарифи, а та обставина доказує, що сторонництво консервативне постановило зібрати під своїм прапором всїх тих консерватистів, котрих від голосованя за консервативним кандидатом відстрашувало жадане заведеня охоронних мит на збіже і средства поживи.

Лїберальний табор просто поражений, бо не надїяв ся можливости того рода підступу зі сторони консерватистів. Супротив того в Анґлії здогадують ся, що можливо консерватисти здобудуть у виборах більшість і утворять власний кабінет.

До суботи вечера вибрано 26 лїбералів, 41 консерватистів, 2 з партії робітничої, 5 Ірляндців. Лїберали зискали 1 мандат, консерватисти 4. Між вибраними є провідник Ірляндців, Редмонд.

Як воюють москвофіли.

Нерадо мішаємо ся до партийних спорів і політичної ворожнечі в переконаню, що лїпше нести сьвітло правди і науки в ті круги, де того потреба і що людий злої волї і підлого характеру не переконають ніякі арґументи так само, як горбатого й могила не випростує. А однак годі часами мовчати і не звернути бодай деколи уваги на то, як воюють у нас декі людці, „політики“, звані у нас звичайно „москвофілами“, що зґрупували ся около др. Дудикевича, званого також „коломийским амбасадором“ і котрі певно що не із своїх фондів зачали від якогось часу видавати специяльний свій орґан „Прікарпатская Русь“.

Згадана ґазета помістила сими днями „Пісьмо із Вени“, в котрім кинула ся ні з сего ні з того на Є. Ексц. п. Намістника др. Бобржиньского і докоряє єму тим, що він не хоче піддержувати „москалефілів“. Нам тут зовсїм не ходить о саму особу п. Намістника, котрий в своїм дїланю яко начальник краю стоїть висше понад всякі спори а розходить ся нам лиш о саму крутійску арґументацию згаданої ґазети і се іменно хочемо тут виказати.

„Прікарпатская Русь“ в ч. 344 в згаданім „Пісьмі із Вени“ доказує насамперед, що п. Намістник др. Бобржиньский їздив до Відня, щоби там „вовсе неопасних украінофілов сделать безвредними для бар. Бінерта“ і щоби тих украінофілов „поймать“ для поляков і правительства, а дальше так арґументує:

Із сего можна переконати ся, „как г. Бобжиньский относіт ся к русскому народу... Заявленіе г. Бобжиньскаво, что он не может поддерживать „москалефілов“, не має основанія, бо в Галичинї єсть „русскій“ народ а не „москалефіли“ і пора була би зірвати со льживими політическими методами. Русскій, который г. Бобжиньскому і польским шовіністам угодно называть москалефілами, суцествует в Галичинї і нїхто не сміет отказивать єму в рівних правах з друґімі народамі“.

На отсю крутійску арґументацию „Прікарп. Руси“ хочемо іменно звернути увагу. Се стара і давно оклепана крутанина зі словом і назвою „руский“ і инші москвофіли здавен давна того чіпають ся і тим арґументують. Що під тою назвою не можна нїчого иншого розуміти як лиш то, що означає слово „россійский“, се також стара байка. Але коли вже „Прикарпатская Русь“ конче вже упирає ся при тім, що тут в Галичинї живе нарід російский, то нехай нам наведе бодай кілька сїл та міст в Галичинї, де жителї їх без виїмки від наймолодшого до найстаршого уміють „чтокати“ і „как-ати“ і то не так по „книжному“ як редактори „Прикарпатскої Руси“, але таки з природи як ті люди знад Москви, Волги і Неви.

Але на що богато говорити, на що шукати далеко. Атже тут у Львові жиє, коли не брат, то певно свояк амбасадора з Коломиї. Ану-ко, панове редактори з „Прікарпатскої Руси“, потрудїть ся до него на Городецке та послухайте нишком, чи дуже він з найблизшими собі „что-кає“ і „как-ає“ по вашому. Мабуть не дуже ошибнемо ся, коли скажемо, що він навіть по „хахлацки“ не уміє. Та на що богато говорити. Як би ви, панове редактори, разом з вашим бородатим амбасадором явили ся там, де живе справдешний російский нарід, і там промовили вашим книжним язиком, то ті люди — розуміє ся, не знаючи, що ви за одні, — показали би на вас пальцем і сказали би: „Єто хахли з Ґаліціі“.

З одним лиш годимо ся: слово „москвофіли“ дїйстно не на місци. Прецї москвофілами так само як і польонофілами, юдофілами і т. д. можуть бути зовсїм честні люди, люди чистого характеру. В Галичинї однак годилось би вже раз замінити слово „москвофіли“ на „рублефіли“. Се чей найвідповіднїйша назва, котра має свою реальну основу. Та ще й яку кріпку! Ви, панове з „Прікарпатскої Руси“, чей то найлїпше можете осудити і оцінити.

Новинки.

Львів, дня 5-го грудня 1910.

— Іменованя і перенесеня. Пан Мінїстер справ внутрішних переніс радників Намісництва і управителів староств: Вікт. Тустановского з Горлиць до Тернополя, Ант. Шидловского зі Стрия до Львова а Льва Крушиньского з Бродів до Перемишля — а п. Намістник поручив управителеви староства в Тернополи Вікт. Тустановскому, яко делеґатови Намістника інспекцию староств: в Борщеві, Бережанах, Гусятинї, Залїщиках, Збаражи, Підгайцях, Рогатинї, Скалатї, Теребовли і Чорткові, а управителеви староства в Перемишли Льв. Крушиньскому яко делеґатови Намісництва інспекцию староств: в Березові, Чесанові, Ярославі, Яворові, Кольбушевій, Ланцутї, Мостисках, Ниську, Переворску, Ряшеві і Стрижові.

П. Намістник переніс старостів: Мик. Покіньского з Рудок до Городка Ягайл., Ем. Чепелевского з Коросна до Стрия, Стан. Порта з Живця до Сколя, Тад. Мічку з Ропчиць до Горлиць, дра Тад Мошиньского зі Львова до Живця, Ал. Де Льожа з Жидачева до Бродів і поручив управу староств старшим комісарям повітовим: Казим. Яворчиковскому в Жидачеві, Бол. Кудельскому в Рудках, Вінк. Вічковскому в Косові, Бол Гел-

---

двацять чотири годин. По тім часї пан Жерболе почав протягати ся і позівати, сїдаючи на кождім кріслї по черзї в сальонї (бо мали також і сальон!).

— Нудиш ся? — замітила жінка.

— Щож знов! — відповів Жерболе.

Не знати вже, котре з них попало на гадку отрясти ся з нудьги, яка їх обхопила — і навязати товариські зносини з сусїдами.

На першім поверсї мешкав один біржевий аґент; на другім звістний в розголосу артист драматичний, на третім сам властитель. Аґент відмовив, з якоюсь насьмішкою, запрошеню на обід, присланому паном і панию Жерболе; артист не зволив зовсїм відповісти; а господар велів переказати через служницю, що „коли инде, при нагоді, скорпстая з запросин“.

— Дикуни! — вирвало ся пану Жерболе при тій нагоді супротив сторожихи.

— Певно, але они платять по чотири тисячі франків чиншу — відповіла она.

Того вечера пан Жерболе вернув до дому задуманий... Єго дївило то, що сусїди могли платити чотири тисячі франків, коли він, хоч богатий, не міг здобути ся на більший видаток, як девятьсот франків.

* * *

Тимчасом пан Жерболе опинив ся вскорі в прикрім маєтковім положеню.

Справа уміщеня пятьсот тисячів франків була досить трудна, бо чейже розуміє ся само собою, що не думано о звичайних паперах приносячих найвисше по три процент. Дорадники знаючі ся на банкових оборотах впевнювали, що можна мати з капіталу пятнацять або навіть двацять процент.

Один з них, дуже елеґантний пан, котрий зумів у Жерболетів здобути повне довірє, піддав їм гадку закупленя акций копальні золота. Позаяк акції золота нагло упали, немов би случайно, кинено ся на инші папери, котрі вскорі вазнали тої самої долї.

— Знаю, що то значить — замітив фінансїст. — Всї обернули ся до вугля камінного. Возьміть углеві акції.

Закуплено їх сейчас, але й они пійшли тою самою дорогою що попередні.

На щастє пан Жерболе був інтелїґентний. Розглянув ся скоро в біржевих операциях і підприманий радою довіреного фінансїста, розпочав гру на біржи на великі розміри.

Від тоді кождого вечера Жерболети, щасливі капіталїсти, були занятї переглядане м і обчислюванем ріжниці курсів, в чім безнастанно помиляли ся, пріли, аби розвязати страшну мотанину своїх інтересів і кінчили все на викритю нової страти!

Пан Жерболе став нервовим, роздражненим.

— Нехай то громи бють! Союзні акції знов нас коштували шіснацять тисяч франків в сім тижнї!.. То твоє віно, Луциє! Чому ти уперла ся куповати на звижку?

— Я? Нїколи в сьвітї!... То ти!...

— Нї!

— Так!

Вісїм місяців по виграню великого льосу, повірник фінансїст, приятель Жерболетів, постарав ся, аби від тепер були в згодї: Утік з рештою їх капіталу.

* * *

Першим чувством пана Жерболе була велика розпука.

Луция старалась єго успокоїти.

— Слухай, мій бідний, дорогий мужу! Видко ми не були сотворені на капіталїстів... А впрочім чи то було жите то, яке ми вели від кількох місяців?... Ми постаріли ся бодай о яких чотири літа!... Гроші, зиски, страти, ріжниці, лїквідациї; ми зачинали вже голови тратити. Чи знаєш, що тобі скажу! Ходїм по просту побачити, чи наше мале мешканє при улици Троа-Фрер вільне... Ти маєш еще так само сильні руки, менї не хибнє відваги. До лиха отже з тим препоганим богатством! Вернемо до нашого простого житя і забудемо о нашій про око добрій, а в дїйстности злій доли!

Нинї, пан Жерболе і Луция вже знов в своїм давнім мешканю при улици Троа Фрер. Він виходить кождого рана в блюзї, не менше гордий, як тодї, коли мав пятьсот тисяч франків, а она пере цїлими днями біле, співаючи на цїле горло.

І суть зовсїм щасливі!

(Дальше буде).

лерови в Ропчицях а секрет. Намістн. дрови Стеф. Железовскому в Коросні.

— **Вибори до ради повітової** в підгаєцкім повіті розписані для громад сільских (12 членів) на день 6 лютого; для громад міских (3 членів) на день 8 лютого, а для групи більшої посілости (11 членів) на день 10 лютого 1911 р.

— **Новий уряд почтовий.** З днем 1 грудня с. р. введено в житє новий уряд почтовий в місцевости Пристань з урядововою назвою „Пристань“. Уряд сей лучить ся з почтовою сітию за помочию післанця до ц. к. уряду почтового в Мостках великих. До місцевого округа доручень нового уряду почтового приділено громаду Пристань з присілками Березина, Павьчихи і За Рікою як також двірский обшар Пристань а замісцевий округ доручень сего уряду будуть становити громади Бутини з присілками Казулин, Клоноги, Соснина, Шишаки і За Рікою як також Любеля з присілком Боровики, Бориси, Фіґури, Мельники, Слуки, Забрід і Заполе як також двірскі обшари Бутина і Любеля.

— **На зломанє карку.** Многі нещасливі пригоди не відстрашили любителів до шаленої їзди самоїздами. З Парижа доносять тепер про нову того рода катастрофу. Коло Леман їхала графиня Де Ніколяй зі своїм 26-літним сином і в шаленій їзді хотіла переїхати через зелізницю в хвили, коли над'їхав блєскавичний поїзд. Машина розбила поїзд, а графиня, єї син і шофер згинули на місци.

— **Катастрофа на зелізници.** На двірци в Ряшеві стовкнули ся в пятницю вечером о 7 год. при в'їзді на стацию два товарові поїзди а то поїзд ч. 177, що їхав через зворотницю ч. 11, наїхал на поїзд ч. 174 що їхав від стациї Старовива на шляху Ряшів-Ясло. Васкочила наперед машина поїзду від Кракова і сильно ушкодила ся. Пізнійше скопичили ся вози того поїзду і цілком розбили ся. З поїзду ч. 174 десять вагонів ушкоджених а два цілком розбиті. Поїзд той був наладований переважно дошками. З людий ніхто не потерпів. Машиніст краківского поїзду не міг видіти противного поїзду з причини великого закруту в тім місци. Причиною катастрофи була мабуть зле уставлена зворотниця. Поспішний поїзд до Кракова спізнив ся з причини сеї пригоди.

— **Дрібні вісти.** В львівскій „Зорі“ в комнатах товариства при ул. Личаківскій ч. 20 розпочав ся минулої неділі ряд відчитів. Читав п. Рубінович про „Закон промисловий“. — Візник, розвозячий вуголь, Михайло Манило, переїхав огонди на ул. Городецкій рубача Клака і зломив єму праву ногу. — З воза почтового, розвозячого пакунки вкрадено огонди пачку, в котрій були копики вартости 30 кор. — Олена Мапохова, котра тепер так само як і Дамазий Мацок сидить у вязници в Петрокові, привела на сьвіт сина. Мацок, котрому не позволено бидіти ся з Мапоховою, від двох днів „робить голодівку“, не приймає ніякої страви. — Директор ческого банку у Львові, п. Печенка, згубив ключ від каси, а пані Амалія забула на пульпіті в присінку головної почти золоті ковтки вартости 70 кор.

— **Пропав без сліду.** В Станиславові пропав десь без сліду хлопець Андрій Балящук, син Івана, літ около 14, повнолиций, що терпів на падачку (придибку), а краска і черти лиця вдраджують сей хоробливий єго стан. Перед двома ще тижнями вийшов в дому і бачили єго, як ішов в сторону Отинії. Від того часу пропав по нім всякий слід. Побоюють ся, що десь в довозі напала єго слабість, що упав і сніг єго засипав. Коли би се не стало ся, а хтось довідав ся о єго місци побуту, то нехай повідомить єго отця найлучше через гр. кат. Уряд парохіяльний в Станиславові.

Телеґрами.

Відень 5 грудня. „Korr. Wilhelm“ доносить, що неправдивою єсть вість деяких ґазет, мов би Архікн. Франц Фердинанд зложив протекторат над товариством фльотовим.

Лісбона 5 грудня. Конститууючі збори народні зберуть ся в цьвітни в виду того, що вибори скінчать ся перед 31 марта. Републикани наміряють оперти поділ адміністраційний краю на давній етнічній орґанізациї. В той спосіб настане союз автономічних округів.

Льондон 5 грудня. До 2 год. 30 мін. рано вибрано: 51 лібералів, 62 унионістів, 7 з партиї праці, 5 приклонників Редмонда. Лібералі здобули доси 4, унионісти 7 мандатів.

Константинополь 5 грудня. Холєра не устає. Що дня доносять більше менше о 15 нових случаях.

Солунь 5 грудня. В окрузі Джумай-Бала прийшло до стички межи турецкими жандармами а болгарскою ватагою, котра вступила на турецку територию. Трох Болгарів і один жандарм погибли.

Білград 5 грудня. В розмові з редактором „Політики“ заявив міністер торговлі, член молодо-радикальної партиї, що в кабінеті Пасича нема ріжниць.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Падопада. (Телефона ч. 527).